

[Dagmar Mørk Jensen]

ger i stand, men hidtil er det jo heller ikke lykkedes for overenskomstparterne at finde en udvej for det.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil indlede med at sige tak til ordførerne, især til den socialdemokratiske, fru Tove Lindbo Larsen, der var den, der var mest positiv over for forslaget. Jeg må i øvrigt konstatere, at der ikke er sket ret meget nyt partierne imellem, siden vi behandlede forslaget i 1984. Når vi har fremsat det igen, er det bl.a., fordi der er stor interesse forskellige steder, når man diskuterer sagen, f.eks. i fagforeninger; alle har en eller anden drøm om at få en mulighed for at prøve noget andet. Samtidig må man se tilbage og tænke på, at den daværende indenrigsminister, da frikommuneforsøgene blev lanceret, gjorde meget ud af at fortælle om sprudlende ideer og kreativitet, og hvad der ellers kunne være af forslag til forsøg, men når man ser, hvad der er sket, må man nok sige, at der er ikke megen kreativitet og heller ikke mange af de gode ideer, der var, der er kommet videre.

Dette her er et forsøg – det vil jeg gerne understrege. Når vi har fremsat et forslag, er det for at give mulighed for at vise, hvad der ville ske, og baggrunden er også, at der i adskillige amtskommuner og kommuner er stillet forslag om at få lov til at lave en sabbatordning. Det er rigtigt, at der er nogle administrative ordninger og regler, som måske gør det svært at få gennemført, men det er vel ikke det, der skal være afgørende for alting.

Der blev også sagt noget om, at frikommuneforsøg principielt skal være udgiftsneutrale. Ja, principielt – så der er altså en mulighed for at lave nogle forsøg.

Jeg synes også, det er bemærkelsesværdigt, at der i den overenskomst, der lige er lavet mellem finansministeren og de statslige organisationer, står, at professorer har mulighed for at lave en sabbatordning. Der kan det altså godt lade sig gøre. Men når det drejer sig om andre mennesker, kniber det lidt.

Arbejdsministeren var inde på det med det administrative og sagde ligesom flere af ordførerne også, at det var et spørgsmål, som måtte afgøres af arbejdsmarkedets parter. Det er da meget muligt, at det er dér, det skal forhandles, men mange gange hjælper det jo lidt, hvis det har været diskuteret i Folketinget i forvejen.

Påstanden om, at det koster ekstra, hvis f.eks. en kommunalt ansat tager et sabbatår, vil jeg nu sætte et spørgsmålstegn ved. Man ansætter jo en anden, så lønnen til udbetaling bliver den samme. Der er én, der går arbejdsløs, og der er en anden, der er kommet i arbejde; derfor bliver det, så vidt jeg kan se, udgiftsneutralt. Der kan være nogle småting som anciennitet og lignende, men ellers mener jeg ikke, det er af den grund, det skal bremses.

Men vi må altså konstatere, at dette er noget, som må vente, til vi får et arbejderflertal. Så kan vi nok bedre få det igennem.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Ja, så er det et forslag, der har meget lange udsigter, må man konstatere.

Det var nu i øvrigt ikke det, der kaldte mig herop. Det var fru Tove Lindbo Larsens lidt overraskende indlæg. Nu er jeg klar over, at fru Tove Lindbo Larsen holdt det på vegne af hr. Henning Rasmussen, og derfor skal jeg ikke gå alt for meget i polemik, men jeg vil nu alligevel anbefale fru Tove Lindbo Larsen at hilse hr. Henning Rasmussen og sige til ham, at det kunne være hensigtsmæssigt, om Socialdemokratiet havde den samme holdning til arbejdsmarkedets parter, når man diskuterer med deres arbejdsmarkedspolitikere, og når man diskuterer med deres kommunalpolitikere.

Når vi har et forslag på arbejdsmarkedsområdet til debat her i Folketinget, er de helt afgørende spørgsmål, som Socialdemokratiet med god grund lægger vægt på: hvad siger arbejdsmarkedets parter i Landsarbejdsnævnet til dette forslag? Hvordan fungerer det i vores arbejdsformidlingssystem, som Landsarbejdsnævnet er med til at lede? Hvad siger A-kasserne, når det drejer sig om arbejdsløshedsforsikringen? Med god ret stiller man altid disse relevante spørgsmål, og det er altid vanskeligt for den til enhver tid siddende arbejdsminister at komme igennem Folketinget med et forslag, hvis der er et enigt og massivt Landsarbejdsnævn og dermed arbejdsmarkedets parter, som går imod det. Det er det også med god ret, for hvis arbejdsmarkedets parter er modstandere, er det vanskeligt at gennemføre i praksis. Den saglige holdning, som altså gælder, hvis det er arbejdsmarkedspolitikken, man beskæftiger